

Příčaruj mi ženicha

Magická noc

Johana stála na starém prkenném chodníčku Železničního mostu spojujícího vzdálené břehy Vltavy. Poslední říjnový den k zamyšlení přímo vybízel, přesto necítila smutek ani melancholii. Cloumal jí naprosto neskrývaný vztek, vlny zlosti se v ní převalovaly, vzdouvaly se jako cunami, ale všechno to mělo slabou příchuť bezmocnosti. Lhát sama sobě je největší pitomost. Proto si ze zásady nic nenamlouvala, nechtěla zůstat zapomenutou obětí, jenže moc možností k pomstě neviděla.

Okolnosti naštěstí nepochroumaly její smysl pro humor, kdyby se nedokázala smát sama sobě, nesmála by se v posledních pár dnech vůbec. Tak moc se mi toho zase nestalo, říkala si v duchu, pořád jsem mladá, hezká a zdravá. To jen do poháru plného smůly, těžké směsi drobných i větších neštěstí dopadla poslední zlá a zlomyslná kapka.

Včera dala v práci výpověď. Nepřekvapilo to ji, ani nikoho jiného. Všichni věděli, že to tak dopadne už ve chvíli, kdy se začalo šeptat o tom, jak rázně, tedy nabídkou pár facek, odmítla šéfovy návrhy na

sblížení. Ten čtyřicetiletý seladon měl vysoké mínění o své přitažlivosti, ale Johana mu bez milosti hodila hračky do kanálu. O pokoutním upoceném románku s tím slizounem nechtěla ani slyšet.

Pak už prostě neudělala v práci nic správně. Uražený ješita nevynechal jedinou příležitost, aby ji před spolupracovníky ponížil, nebo jí aspoň jedovatou poznámkou osladil život. Pán v tom uměl dobře chodit, nikdo ho nemohl nařknout ze sexuální harašení. Otevřeně se Johaně posmíval zásadně beze svědků.

Neměla ho z čeho obvinit, vždyť by to vypadalo, že se mu mstí za vlastní neschopnost. Vydržela pár týdnů, pak skoro vděčně přistoupila na dohodu, která její týrání ukončila. Kdyby neodešla sama, její kariéra by skončila tak jako tak, jen s ještě větším ponížením.

Znovu nad sebou znechuceně zavrtěla hlavou. Jak je stará, tak je blbá. Vždyť si pár dnů dělala marné iluze, čekala nejspíš na rytíře ve stříbrné zbroji. Měl přijet a obhájit její čest a nevinu. Nakonec všechno dopadlo, jak muselo. Žádný rytíř se neobjevil, vyšší moc nezasáhla. Nikdo neriskoval kariéru a pohodlné místo, aby se zastal děvčete bez vlivných známostí. Stejně se mezi podnikovými drbnami

nesla zpráva, že jde o bouřlivý rozchod znesvářených milenců.

„Člověče pomoz si a pánbů ti pomůže,“ zašeptala si babiččino oblíbené přísloví, jenže opravdu nevěděla, jak to má udělat.

Chladný vítr jí cuchal vlasy, honil po březích poslední spadané listí, ale na most doprostřed široké řeky žádný lístek nepřinesl. Přesto se měla na co dívat i v nepříliš vlídné poslední říjnové noci. Před ní zářila silueta Hradčan, za ní svítily do tmy skály a věže Vyšehradu, všude blikaly pásy světél velkého města, jen Vltava pod zamračeným podzimním nebem do nich vykrajovala široký pás ničím nerušené temnoty. Bylo příliš pozdě a příliš chladno, než aby její hladinu brázdily parníčky s obvyklým nákladem turistů.

Johana si vzpomněla na úplně jiná světla. Na květy ozdobených hrobech městských i vesnických hřbitovů dnes planuly stovky svíček.

Halloween v Čechách nikdy nezdomácněl, místo jeho her, smíchu a příjemného mrazení v zádech se tady mnohem tišeji slavily dušičky. Jejich symbolem byly právě živé květy a zapálené svíce.

V předvečer svátku všech svatých se podle pověstí dobří i zlí mrtví vracejí podívat do míst, kde žili a jsou pohřbeni. Rozsvícené svíčky a květiny je vítají a zároveň jim brání škodit živým. Pro ty, na které už

nikdo nevzpomíná, zapalují lidé svíčky na upuštěných hrobech, u křížů, na polorozbořených zídkách starých hřbitovů, aby i jim posvětili na cestu. Rozsvěcet svíčky na hroby chodí celé rodiny, je to prazvláštní směsice pohanských i církevních zvyků, to ale obyčejní lidé neřeší. Zajít touhle dobou s květinami a svíčkou na hřbitov, vzpomenout na ty, kteří už s námi nejsou, patří mezi zdejší hluboké tradice.

Johana prudce zavrtěla hlavou, aby odehnala nával smutku. I zlost jí byla milejší než vtíravý pocit opuštěnosti a samoty. Sebelítost nikdy nikomu nepomohla, přesto se jí bránila jen těžce.

Nebylo jí ještě pětadvacet, a už v ní zůstaly stopy mnoha mrtvých. Otce v podstatě neznala, tak jí příliš nechyběl. Zabil se v autě, když jí byly sotva dva roky, zato matčina smrt před několika lety s ní otrásla nejen citově ale i ekonomicky.

Zůstal jí jen maličký byt v paneláku na jednom z pražských sídlišť. Musela nechat vysoké, aby se dokázala uživit. Nelitovala se, jiní na tom byli mnohem hůř, ale laskavá maminka po sobě navíc zanechala hlubokou prázdnotu v srdci.

Johana měla pěknou postavu, kdykoli mījela zrcadlo, zahlédla v něm pohlednou, štíhlou dívku. Nikdy o ní nikdo neřekl, že je krásná, ale vypadala hezky a zajímavě. Její krátké tmavé vlasy dobře

držely tvar, tvář měla příjemnou, bradu i lícní kosti pevné, rty hezky vykroužené i bez pomoci rtěnky. Nejvíc pozornosti vždycky přitahovaly její oči. Nezdály se nijak zvlášť obrovské, ale jejich zelené, tmavě olemované zornice jako by svítily vlastním světlem.

Přesto žila sama. Žádný muž ji zatím nedokázal upoutat na delší dobu. Johana se dokázala pohotově vysmát každé špatně skrývané ješitnosti, odmítala se klanět zvláště oceňovaným bankovním kartám, tučným kontům i stykům s VIP osobnostmi. Na nesmělé mladíky nebyla zlá, trpělivě je vyslechla, ale odmítala svou životní silou podepírat jejich chabé sebevědomí. Měla spoustu kamarádů, přesto byla sama víc, než odpovídalo jejímu věku. Měla pocit jako by pořád něco hledala, ale protože nevěděla, co se vlastně snaží dohnat, neustále jí to unikalo.

K tomu všemu před pár měsíci zemřela i babička, poslední článek, který držel pohromadě jejich malou rodinu. Teď už z ní zůstala jen matčina sestra, nepříliš přívětivá teta Věra, sestřenice Magda a její pětiletá dcerka Anička.

Teta Věra na ni nebyla příliš milá ani za matčina života, ale od té doby, co její dcera Magda na vysoké otěhotněla, provdala se, za chvíli rozvedla a veškerou péči o maličkou dcerku hodila na svou